

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Enerets-Benævnelse for særlig Uddannelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2289; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 193).

Sagen sattes til Forhandling.

J. Chr. Jensen: Dette Forslag til Lov om Enerets-Benævnelse blev forelagt for faa Dage siden af den højtærede Statsminister i samme Skikkelse som den, hvori det i den foregaaende Samling blev vedtaget af det andet høje Ting. I sidste Samling blev det ligeledes forelagt i dette høje Ting og efter første Behandling henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer, men det lykkedes ikke dette Udvalg at naa til Ende med Arbejdet, og det er formentlig af den Grund, Ministeriet nu igen har forelagt Lovforslaget.

Dette Lovforslags Hovedformaal er at give en bestemt beskyttet Enerets-Benævnelse for en særlig af Staten anordnet og kontrolleret Uddannelse, og jeg maa sige, at Lovforslaget er meget forsigtigt affattet. Det bemyndiger Statsministeren til efter Indstilling fra det Ministerium, hvorunder det paagældende Forhold sorterer, at give denne Enerets-Benævnelse. Aarsagen til at Udvalget ikke i sidste Samling blev færdigt med sit Arbejde, var, at Sagen viste sig at have saa uhyre Interesse i store Dele af vort Samfund, at det Materiale, som Udvalget fik til Bearbejdelse udefra, efterhaanden tog et Omfang, som vistnok kan siges at være næsten fænomenalt. Vi fik personlige Henvendelser gennem Deputationer fra en lang Række Institutioner, Lærestalter o. s. v., og vi fik ogsaa mange skriftlige Henvendelser baade fra Indland og Udland, fra Polyteknisk Lærestalt og fra andre Lærestalter, fra Kunstakademiet, fra tekniske Højskoler og andre tekniske Skoler, fra Institutioner og private Personer. Det viste sig altsaa, at denne Sag havde Interesse saa dybt ind i vort Samfund, at man fra Udvalgets Side ikke saa sig i Stand til at afgive Betænkning inden Samlingens Slutning.

Jeg mener for øvrigt personlig, at en saadan Lov har sin store Berettigelse, og jeg skal derfor uden at komme ind paa Enkelt-heder tillade mig at anbefale Lovforslaget til en hurtig Behandling, men det vil afgjort være nødvendigt, at det igen henvises til et Udvalg, og jeg vil derfor ved Forhand-

lingens Slutning tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til fortsat Behandling i et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Christiani: Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen i, at Sagen under Udvalgsbehandlingen har vist sig at frembyde overordentlig mange Vanskeligheder, men paa den anden Side har der, som det ærede Medlem ogsaa sagde, vist sig at være stor Interesse for den fra en Række forskellige Foreninger inden for Ingeniør- og Arkitektstanden. Der har, som det ærede Medlem sagde, været rettet en Række Henvendelser til Udvalget, og vi har haft en Række Besøg af de interesserede Parter, men dermed er Sagen ikke blevet mere overskuelig.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkelt-heder vedrørende Lovforslaget, thi dem har vi allerede talt om, da Lovforslaget blev forelagt første Gang. Det, vi tilstræber, er jo at skabe større Retfærdighed og større Sikkerhed for, at ingen uberettiget udnytter de Fordele, der kan knytte sig til en bestemt Uddannelse, og lader andre tro, at man har en Uddannelse, som man i Virkeligheden ikke har. Dette Formaal kan synes ganske overordentlig berettiget og retfærdigt, og det er jo ogsaa ud fra disse Betragtninger, Lovforslaget er fremsat, men der er to Hovedvanskeligheder ved Sagen. Den ene er, at det er overmaade svært at afgrænse inden for vort eget Omraade, altsaa inden for Danmark, de forskellige Uddannelser i bestemte Grupper, at slaa fast, at en Gruppe er saa forskellig fra en anden, at den berettiger til en anden og muligvis finere Titel. Her viser det sig, at Omraaderne støder sammen, idet nogle Uddannelser særlig er teoretiske, andre mere praktiske. Praktiske Folk vil undertiden mene, at *deres* Uddannelse er lige saa værdifuld som den teoretiske Uddannelse, medens de teoretisk uddannede Grupper vil mene, at *deres* Uddannelse maa være den fineste. Det kan derfor blive vanskeligt at trække de rigtige og retfærdige Grænser for disse Enerets-Benævnelser inden for Landets Omraade.

Og gaar vi uden for Danmark støder vi paa den anden Vanskelighed. Meningen var jo, at disse Enerets-Benævnelser skulde kunne oversættes og svare til tilsvarende Uddannelser i Udlandet; men her viser det sig, at det, som vi herhjemme synes er den egentlige, den bedste og den „højeste“ Uddannelse, synes andre Lande maaske netop ikke er den bedste Uddannelse. Forskellen her ligger særlig deri, at vi maaske i flere Tilfælde lægger større Vægt paa den